

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. IV. Superior sinè urgenti necessitate illicitè audit sola peccata
reservata, & ab iisdem sacramentaliter absolvit, remittens pœnitentem
pro aliis ad inferiorem. Absolutus non tenetur iteratò ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

remittenda communem habet, absolvi poterit, etiam si dedit operâ eò prædictus pœnitens venisset, ne se Superiori petendâ veniâ causâ cogereur fisteri. Ita Bunnii.

56. Et Cajet. suprà, nullâ factâ mentione fraudis, simpliciter & generaliter sic ait: Memini aliàs me legisse, Eugenium IV. concessisse seu declarasse vivæ vocis oraculo, viatores, ubi se invenerint in Paschate, censendos tamquam adeptos incolarum, quoad Sacramenta Pœnitentiæ & Eucharistiæ; & secundum hoc non est opus in Paschate hujusmodi interpretativâ licentiâ, sed possunt tunc ab illis Confessoribus, à quibus incolæ absolventur, absolvi etiam à casibus Episcopalibus; prout Episcopus loci disponit. Hæc ille.

Sed tu tene communem sententiam; quia non videtur consuetudo aut Pontifex, qui eam approbavit, voluisse favere hujusmodi fraudi; & dare occasionem liberius peccandi; præsertim accedente Declaratione Card. si authentica est, de quo mihi non satis constat.

57. Præterea intelligo hanc doctrinam de illis Confessoribus, qui non habent jurisdictionem absolvendi peregrinum, nisi præcisè ex illâ consuetudine, seu, ut Alii, ex sola Episcopi interpretativa licentiâ. Nam si aliunde habeant jurisdictionem ordinariam vel delegatam à Pontifice, quoslibet peregrinos, etiam contra voluntatem proprii Episcopi, absolvendi, nescio (nisi Pontifex oppositum expressè disposuerit, quod relinquo Aliis examinandum) nescio, inquam, quare non possent eos absolvere à casibus reservatis in proprio Episcopatu, si in loco, ubi confitentur, non sint reservati; estò etiam id fieret in fraudem.

Qui in fraudem mutat domicilium potest à Parocho domicili absolvi à reservatis prioris domicili.

Sicuri si quis in fraudem mutet domicilium, quis propterea dicit, non posse Parochum domicili eum absolvere à peccatis reservatis, commissis in priori domicilio, si in hoc domicilio non sint reservata? Idque quia tali casu Parochus novi domicili, non ex licentiâ Episcopi antiqui domicili, sed ex officio suo absolvit, adeoque nemo potest ejus jurisdictionem limitare, nisi proprius Episcopus, vel Summus Pontifex. Hic non limitat, ut supponitur; nam loquimur de casu Episcopali, neque iste, cum sit casus Episcopalis antiqui domicili; ergo &c.

58. Putas, quia si quis in fraudem fieret Religiosus, putas, inquam, quod ordinarius Confessor Religionis non possit eum validè absolvere à peccatis, in sæculo tantum reservatis? Noli putare; quippe hoc ipso mutavit domicilium, & jam subjicitur reservationi Prælati Regularis: neque ille Confessor Religionis jurisdictionem suam habet ab Episcopo, sed à suo Prælato; ergo non ille, sed hic solus potest eam limitare, nisi aliud Pontifex disposuerit; porro aliud non disposuisse respectu Religiosorum, Omnes fatentur.

Quid ergo, interrogat quispiam, si quis veniat ad Religionem cum peccatis carnis, quæ in ea reservata sunt, nunquid debet petere licentiâ à Superiore, sicuti peregrinus, qui cum hujusmodi peccatis confitetur in loco peregrinationis, in quo reservata sunt, etsi in loco domicili non sint reservata?

Respondetur; in Religione non sunt reservata ulla peccata, nisi quatenus commissa intrâ ipsam Religionem, sive à personis Religiosis: cum ergo in casu proposito supponatur ea admitti in sæculo, sive à personâ non Religiosa, erunt eodem modo non reservata in Religione, quo fuerant non reservata in sæculo. At quando in aliquo Episcopatu certa peccata reservantur, non requirit Episcopus ad hoc, ea peccata committi intrâ Diocœsim suam, sed universaliter dicit: *Nolo ut Parochus ullus meus in meo Episcopatu habeat potestatem absolvendi à sodomia v. g. ubicumque ea fuerit commissa; quâ voluntate posita, clarissime intelligitur, quomodo ille peregrinus nequeat in eo Episcopatu absolvi à Parocho ejusdem loci à sodomia, estò commissa, ubi nulla erat reservatio.* Ita Arriaga disp. 40. n. 34.

Sed quæro ego; quid repugnat etiam Prælatum Regularem habere similem voluntatem? Cur non & ipse universaliter dicit: *Nolo ut Religiosus ullus meus habeat potestatem absolvendi à sodomia v. g. ubicumque ea fuerit commissa? Quâ voluntate posita, clarissime intelligitur, quomodo ille Religiosus nequeat in ea Religione absolvi à sodomia ejusdem loci à pollutione voluntaria v. g. estò commissa in sæculo; ubi nulla erat reservatio. Quæ ergo disparitas?*

Non video aliam, nisi communem sententiam seu judicium DD. qui Episcopo tribuunt illam voluntatem, & non Prælati Regularibus; cum tamen & Episcopi possent negare, & Prælati Regularibus tribuere. Cur autem potius uni negent, quam alteri, fatetur me nescire, ipsorum expectabo resolutionem, interci subscribens:

CONCLUSIO IV.

Superior sinè urgenti necessitate illicitè audit sola peccata reservata, & ab iisdem sacramentaliter absolvit, remittens pœnitentem pro aliis ad inferiorem. Absolutus non tenetur iteratò confiteri reservata inferiori.

Hæc doctrina oppidè controversa est, multis DD. non infimæ notæ, oppositum ejus affirmantibus. Inter quos non ultimas tenet

tenet Cajet. in Sum. verb. Confessio condit. 10. ubi in primis sic ait : Confessio illa, quã quis, habens multa mortalia, confitetur Episcopo vel ejus Vicario unum mortale reservatum, est Confessio non integra; at per accidens & materialiter: quia non ex voluntate pœnitentis provenit non integritas, sed ex parte talis Confessoris reservantis &c. Et propterea hujusmodi Confessio, quãvis non integra, sancta est: sic namque sanctæ Matris Ecclesiæ usus habet, ne oportet sapere plus, quã oportet, sed sapere ad sobrietatem. Cave autem ne erres; dicendo, Absolutionem illam, quam impendit Episcopus huiusmodi peccatis, non esse sacramentalẽ.

Ex hoc namque, quod Confessio illa partialis est sacramentalis (quod patet, & ex eo, quod sigillum Confessionis illius est sacramentale: potest enim Episcopus, sicut quilibet Confessor jurare, se nihil scire; & ex eo, quod aliter pœnitentes essent delusi: quia non intendunt nisi confiteri, nec tenentur nisi Confessione sacramentali ire ad Episcopum) consequens necessariõ est, ut Absolutio quoque sit sacramentalis: nec est hoc vertendum in dubium. Hucusque Cajet.

Ubi videtur temeritatis seu erroris notatẽ primam partem nostræ Conclusionis, quæ tamen hodie est communior & longè probabilior: quoniam integritas Confessionis, ut alibi ostendimus, & ab Omnibus admittitur, est juris divini; ergo non est violanda absque urgenti necessitate: sed nulla est urgens necessitas, regulariter & per se loquendo, audiendi sola peccata reservata, & ab illis sacramentaliter absolventi; ergo &c.

Probat Subsumptum; nam si aliqua esset necessitas, foret officium seu occupatio Superioris; sed hoc non. Siquidem videmus Superiores in Religionibus non raro sæcularium Confessiones audire; Principum Confessarios esse, concionari, docere, aliisque similia munia obire, id permittente Prælaturâ. Cur ergo credendum est, propter solam officii occupationem, sufficienter eum impediri; quod minùs possit integram subditi Confessionem audire, & ab omnibus simul peccatis tam reservatis, quàm non reservatis absolvere?

Præterea, est occupatio eorum non permitteret auditionem integræ Confessionis, equidem nulla foret necessitas sacramentaliter absolventi; sed possent committere Absolutionem sacramentalem inferiori Confessario; aufertendo solum reservationem: aut certe possent à principio in totum committere causam alicui inferiori, de cujus prudentia & scientia confidant; atque hæc ratione non erit necesse dimidiare Confessionem.

Interim posset dari causa rationabilis id aliando faciendi, & absolventi sacramentaliter à solis reservatis; v. g. si pœnitens dicat, se indigere Absolutione Superioris, vel ejus licentiã ad confitendum alteri, nec vellet dicere

nisi in Confessione sacramentali speciem peccati, quia non vult duobus manifestare idem peccatum: & aliunde Superior non posset ipsum audire, nec pœnitens posset ampliùs expectare, propter necessitatem urgentem ad communicandum, vel quid simile: ac denique Superior judicaret necessarium personaliter audire reservatum; quia propter aliquam circumstantiam ita valde expediret: tunc posset dari causa audiendi & absolvendi dimidiatã Confessione; qui tamen casus rarissimus est.

Atque in eisdem circumstantiis, etiam privilegiatus, id est, qui ex solo privilegio potest absolvere à reservatis, posset dimidiare Confessionem, eodem modo sicut quilibet Confessor posset dimidiare Confessionem non reservatorum; quando similis necessitas occurreret. Quia reservatio non tribuit Superiori aliquid novum jus, sed dumtaxat aufert ab aliis jus absolventi à peccatis reservatis; ergo nisi alia necessitas inde resultet, sola reservatio non est causa sufficiens dimidiandi Confessionem, contra obligationem juris divini integrè confitendi & absolvendi. Alioquin etiam idem poterit privilegiatus, cum & hic habeat jus absolventi à reservatis, quod tamen non admittitur ab Adversariis. Immo quilibet sic poterit velle absolvere solum graviora peccata, & reliqua remittere aliis, tamen nulla reservatio præcesserit; quod constat esse falsum.

Quantum ad consuetudinem Ecclesiæ Romanæ, quam allegat Cajet. contrariam potiùs testatur Sylvester (qui fuit Pœnitentiarius in Basilica S. Petri, & Magister Sacri Palatii) verbi Confessio 1. q. 19. ibi: Sed tamen, quia secundum S. Tho. regulariter Confessio debet esse integra: quando peccator priùs vadit ad Superiorem secundum Hervæum, quidquid senserit Pet. de Palud. non absolvit propriè eum à peccatis, nisi totum dicat: sed ab obligatione confitendi sibi; si verò priùs vadit ad inferiorem, absolvit eum à peccatis: sed non ab obligatione confitendi Superiori; & sic, inquit, Absolutio non dividitur, immo nec Confessio: & ita practicatur: & ita tene. Ita Sylvester.

Lugo autem disp. 20. n. 76. (ubi docet nostram Conclusionem cum Aliis, quos citat) ait, hunc non esse vestigium talis consuetudinis in Ecclesia Romana. Et addit: Reservata, pro quibus ad Romanam Curiam venit, sunt reservata Pontifici: hæc autem reservantur ratione excommunicationis, quã sublatã, tollitur reservatio. Quare suspicor hanc fuisse consuetudinem illam, quam Cajet. testatur; nempe absolventi ab excommunicatione reservata, & remittendi ad inferiorem pro Confessione & Absolutione sacramentali; & ideo oportebat inferiori confiteri omnia peccata, ut ab iis omnibus sacramentaliter absolveret.

Unde etiam potuit Navarrus dicere; ex utraque Absolutione constari unam Absolutionem integram; loquendo de Absolutione prout

solis refer- vatis.

idem posset privilegia- tus.

64. Quæ sit quoad hoc consuetudo Ecclesiæ Rom. Sylvester.

Lugo.

aut & pro- bat.

62. Probatur 1. p. 2. Concl.

officium Superioris per se non est causa sufficientis dimidiandi Confessionem.

63. Quæ sit ratio in quo Superior non licet absolvat à

includit absolutionem à censuris, & à peccatis: quæ quia utraque solet de facto dari simul in Confessione, & tunc dividebatur; poterat dici integrari aliquo modo Absolutionem & Confessionem ex utraque parte. Hucusque Eminen.

65.
Quid si Superior sententiam Cajetani?

Si pœnitens procedat bonâ fide validè absolvitur.

cap. 16. de Regul.

66.
Neque manet ulla obligatio iteratò confitendi peccata sic absoluta.

Ratio Cajetani in oppositum.

Responsio.

Quid ergo, si Superior sequatur oppositam sententiam, & audiat sola reservata, ab iisq; sacramentaliter absolvat? Nonne Absolutio erit invalida? Num pœnitens iteratò tenebitur peccata reservata simul cum aliis non reservatis confiteri inferiori?

Respondeo ad primum; si pœnitens procedat bonâ fide; ita ut non peccet mortaliter in tali Confessione, valet Absolutio; sicut si bonâ fide confiteretur aliqua tantùm peccata non reservata, existimans propter certas circumstantias, id sibi licitum; & Confessarius sive bonâ, sive malâ fide ab illis absolveret, indubiè valeret Absolutio; quia nec deest materia, nec forma, nec intentio, nec jurisdicção. Ergo similiter in casu proposito. Neque enim jurisdicção Confessarii limitata est ad integram Confessionem, ut patet in multis casibus, in quibus validè; imò & licitè absolvit ab aliquibus tantùm peccatis, de quibus alibi tractavimus. Et quàmvis extra necessitatem illicitè faciat, non tamen indè rectè infertur; ergo etiam invalidè: nam, ut non semel dixi: *Multa fieri prohibentur, quæ si facta fuerint, obtinent roboris firmitatem*, cap. Ad Apostolicam 16. de Regul. Meritò autem inter illa multa numeratur talis Absolutio, cum non factis consistet ex jure divino de ejus irritatione.

Dixi: *Si pœnitens procedat bonâ fide*; quia si peccet mortaliter, dimidiando suam Confessionem absque sufficienti causa, jam Absolutio est invalida, defectu materiæ seu quasi materiæ, id est, debitæ Contritionis, quæ includit propositum non peccandi de cætero mortaliter, adedque excludit omne peccatum mortale actuale.

Consequenter ad secundum Respondeo; nullam manere obligationem iteratò confitendi peccata reservata inferiori, eo semper supposito, quòd Superior sacramentaliter ab eis absolvit, quidquid supra Cajet. in contrarium dixerit. Ratio est; quia in omni alio casu, in quo pœnitens materialiter dimidiat Confessionem vel propter oblivionem, vel sine oblivione propter rationabilem causam, sive ex parte pœnitentis, sive ex parte ministri ortam, non tenetur ampliùs confiteri illa peccata, quæ illo modo confessus est, & à quibus est per se & simpliciter absolutus; ergo idem erit in præsentis: est enim eadem ratio, nimirum; quia ille pœnitens coram Deo & Ecclesia absolutus est directè, & per se virtute Clavium, & ab habente absolutam jurisdiccionem: ergo nulla est ratio imponendi illi hoc onus.

Ad rationem Cajet. putà, quia pœnitens debet proprio Sacerdoti, non Sacerdotibus omnia sua peccata integrè confiteri, de Pœnit. & remisit. *Omnis utriusque sexus*. Respondeo; illam esse veram per se loquendo: ex accidenti verò

latis esse, quòd omnia peccata Clavibus subjiciantur, etiamsi Confessores distincti sint.

Dixi; *Eo semper supposito, quòd Superior sacramentaliter ab eis absolvit*, nam si tantùm absolvetur ab excommunicatione, aut certè simpliciter auferret reservationem, sicut facere potest, & facere censetur, nisi constet de opposito, clarum est, quòd teneretur illa peccata confiteri inferiori, quia nondum virtute Clavium directè ab illis est absolutus.

Itaque per Absolutionem sacramentalem intelligo non tantùm illam, quæ ordinatur ad Sacramentum, qualis indubiè est illa Absolutio ab excommunicatione, aut simplex ablatio reservationis; sed quæ reverà est Sacramentum, conferens gratiam sanctificantem, seu remissionem peccatorum tam confessorum, quàm non confessorum, ita ut directè remittat peccata confessà; indirectè autem non confessà; & tunc dico nullam esse obligationem iteratò confitendi illa peccata reservata sic confessà, & absoluta à Superiore.

Secùs dicendum foret, si primò aliquis confiteretur peccata reservata & non reservata inferiori; hic enim quàmvis absolutus sacramentaliter ab inferiori, equidem iteratò teneretur peccata reservata exponere Superiori; qui licet ea confessus fuerit inferiori, tamen non fuit directè ab eis absolutus, defectu jurisdiccionis, sed tantùm indirectè.

Et fortè hoc solum voluit Cajet. supra, ubi sic ait: *Confessio suapte naturâ debet esse integra, ac per hoc fieri uni Sacerdoti: alioquin non esset Confessio, sed Confessiones; sed quoniam per accidens est, quòd Sacerdos iste, cui hic confiteretur, non habet potestatem absolvendi ipsum ab omnibus, quæ commisit, ideo per accidens & peccatum reservatum huic confessum, reconfitendum est Episcopo*. Hæc ille.

Indubiè reconfitendum est; sed de hoc casu hic non quæritur. De quo ergo? De casu, quo pœnitens primò confessus est reservata Superiori, & ab illis sacramentaliter absolutus, & in illo procedit nostra Conclusio, quæ uti communior, ita verior.

Si autem à me quæritur; an Superior, qui non absolvit sacramentaliter, sed solummodo tollit reservationem, vel simpliciter, vel absolvendo ab excommunicatione, obligetur sigillo Confessionis? Respondeo affirmativè; nam ad sigillum sufficit, ut quicumque ratione recedatur, in ordine ad inchoandam vel consummandam Confessionem, alicui de Iudicibus, habeat potestatem Clavium in hoc foro, ut latius dicam Sect. seq.

Alias difficultates, quæ hic ab Aliquibus tractantur, v. g. an Superior auditis omnibus peccatis possit validè absolvere à solis reservatis; item, an habens peccatum reservatum, & aliud mortale non reservatum, teneatur ante Communionem etiam reservatum confiteri inferiori, in defectum Superioris, non

alibi expeditivimus, ultimam quidem Disp. 4. Sect. 10. Concl. 5. primam autem Disput. 7. Sect. 3. Concl. 7. videantur ibi dicta. Impræsentiarum autem quæro; an habens jurisdictionem in reservata, tollat reservationem, licet ob defectum aliquem absolvat invalidè? Respondedo:

CONCLUSIO V.

Qui habet jurisdictionem in reservata (nisi tantum habeat sub conditione validæ Confessionis) tollit reservationem à peccatis confessis per Absolutionem invalidam.

70. In quo fundatur Concl.

Hæc Conclusio fundatur in præsumptâ voluntate Superioris seu reservantis, qui potuit velle auferre reservationem à peccatis confessis, & invalidè absolvis. An autem voluerit, quod potuit velle, de hoc in præsentî disputatur. Et mirum est, quod, cum Superiores hanc disputationem probè noverint, & unico verbo possent litem terminare, nullus eorum hæcenus dignatus fuerit tantum bonum præstare Ecclesiæ, aperiendo suam voluntatem pro una aut altera parte. Quia ergo, scientibus & tacentibus Prælatibus, cum alioquin facile possent contradicere, diversi diversa, immo contraria sentiant de hac materia, signum manifestum est, Prælatos velle condescendere subditis, relinquendo eis liberam electionem hujus, vel illius probabilis opinionis.

Diversa Responsum

Et quoniam secundum Reg. juris de Reg. juris in 6. *In parvis benignior est interpretatio faciendâ.* Reg. 49. Et, *In obscuris minimum est sequendum.* 30. Item, *Contra eum, qui legem dicere potuit aperiens, est interpretatio faciendâ.* 57. Hinc amplectimur, quod est minimum, & benignius, & contra reservantem.

71. Quomodo intelligenda Concl.

Itaque Conclusio intelligitur de invalida Absolutione, sive defectu doloris, sive defectu integritatis, etiam culpabili, dummodo non sit circa ipsum peccatum reservatum. Est sententia Suarii disp. 31. sect. 4. n. 9. Vasq. q. 91. a. 3. dub. 5. n. 33. quos sequitur Lugo disp. 20. n. 106.

Suarez, Vasquez, Lugo, Arriaga.

Unde non approbo, quod ait Arriaga disp. 41. n. 9. Secundus casus, in quo tolli potest reservatio interpretativè; juxta Multorum sententiam, est, quando penitens confitetur quidem suo legitimo Superiori casum reservatum, Absolutio tamen invalida est ex aliquo defectu substantiali: ita sentiunt Suarez, Vasquez, Lugo, & Alii. Vasquez tamen & Suarez eam limitant, dummodo non fuerit defectus culpabilis in integritate ipsius Confessionis. Hæc ille.

72.

Sed illam limitationem ego non invenio

apud illos Auctores, nisi quando ille defectus foret circa ipsa peccata reservata. Sic enim scribit Suarez: Rursus potest Absolutio esse nulla, propter defectum circa Confessionem ipsius peccati reservati, & tunc si defectus esset in integritate, sine dubio non auferretur reservatio, quia non esset satisfactum intentioni Superioris, neque esset coram illo sufficienter comparitum: at verò si defectus tantum sit in interiore dolore, non videtur ob stare: quia intentio reservationis solum est, ut satisfiat Superiori in hoc judicio, quatenus externum judicium est. Hæc ille.

An auferatur reservatio, quando est defectus in integritate Confessionis, Suarez.

Similiter loquitur Vasquez, dicens: Verissimum existimo.... si aliquis confiteatur Superiori peccata reservata, & ab illo impositâ penâ recipiat Absolutionem, etiam si Confessio fuerit nulla aut informis ex aliquo defectu, ut denique non consequatur gratiam; quale impedimentum provenire potest, aut ex defectu integritatis, aut doloris... jam illa peccata non manent reservata.

Vasquez.

Et post pauca addit: Nec hoc tantum verum existimo; quando Confessio facta est Superiori, habenti potestatem ordinariam in casu reservatos, sed etiam ei, qui haberet delegatam ex privilegio; quàmvis enim solus habens ordinariam, qui reservavit peccatum, possit tollere reservationem extra Confessionem & Absolutionem sacramentalem; qui verò delegatam, solum in Absolutione sacramentali, quæ habet effectum, quia ipse non reservavit peccatum; tamen factâ Confessione, quæ non conferretur etiam gratia, coram habente potestatem delegatam ex privilegio, jam Superior, qui illam concessit, videtur remittere reservationem illius peccati; quia ad hoc tantum videtur præcipuè reservasse, ut judicio suo, aut sui delegati poena debita & medicina applicaretur illi peccato: unde ex quo factum est hoc, jam non vult peccatum amplius reservari. Huculque Vasquez. Ubi nullam facit distinctionem inter defectum culpabilem, & inculpabilem.

73. An per Absolutionem invalidam delegatus auctoritate reservatio.

Et quàmvis Suarius non ita explicitè n. 9. loquatur de illo, qui solum habet potestatem delegatam; tamen ex illis, quæ scribit n. 6. satis colligitur ipsam generaliter esse intelligendum de utroque. Etenim n. 6. ita incipit proponere difficultatem, ad quam in consequentibus respondet: His, inquit, expositis circa peccata reservata, semel remissa per directam Absolutionem, dicendum superest de aliis casibus, in quibus Confessio quidem fit Superiori aut habenti facultatem ejus: Absolutio tamen non cadit directè in ipsam culpam reservatam.

74. Sententia Suarii.

Cùm ergo in resolutione illius casus, nullam faciat distinctionem inter ordinarium, & delegatum ministrum, signum est, de utroque suam sententiam intellexisse, quod magis constabit ex dicendis.

Ex dictis autem facile quilibet cognoscet, quæ

75.